

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 352/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Co/34/2019 zo 14. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. decembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 16 ods. 1, vlastníť majetok podľa čl. 20, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sťažovateľka tiež navrhla zrušiť napadnuté rozhodnutie, priznať primerané finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. V konaní pred Okresným súdom Trenčín sp. zn. 24C/19/2017 bola sťažovateľka v procesnom postavení žalovanej. Žalobkyňa sa žalobou domáhala zriadenia vecného bremena (§ 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka) pre účely prístupu do garáže. Okresný súd rozsudkom č. k. 24C/19/2017 z 8. apríla 2019 zriadil vecné bremeno na pozemku sťažovateľky za náhradu 1 270 eur a krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil. Napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 30. októbra 2020.

3. Podľa názoru sťažovateľky napadnuté rozhodnutie krajského súdu „*nespĺňa podmienky riadneho odôvodnenia rozsudku uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP*“. Okrem iného sťažovateľka uviedla, že krajský súd nedostatočne zistil skutkový stav veci a nevysporiadal sa so vznesenými námietkami sťažovateľky, čím postupoval nezákonne. Sťažovateľka tiež uviedla, že krajský súd sa nezaoberal otázkou neprimeranosti núteného zásahu do vlastníckeho práva sťažovateľky.

II.

4. Predmetná ústavná sťažnosť postavila ústavný súd pred zaujímavú procesnú dilemu. Vzhľadom na vcelku komplikovanú dikciu ustanovení § 420 a § 421 Civilného sporového poriadku o dovolaní, ktorá je podporená pomerne striktnou rozhodovacou činnosťou najvyššieho súdu, je možné badať istý negatívny procesný trend, keď sťažovatelia začínajú programovo vynechávať dovolacie konanie z dôvodu jeho zjavnej neúspešnosti. Sťažovateľka uvádza: „... sťažovateľka má za to, že nie je naplnená žiadna z dovolacích podmienok podľa § 420 CSP a teda dovolanie prípustné nie je; podanie dovolania by bolo zjavne neúspešné a teda neehospodárne. Taktiež nie sú naplnené dovolacie dôvody podľa ust. § 421 CSP, pretože podľa § 432 CSP je takéto dovolanie možné odôvodniť len tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. S poukazom na absenciu dovolacích dôvodov podľa § 421 CSP máme za to, že dovolanie prípustné nie je.“

5. Ústavný súd uvádza, že nie je udržateľný taký právny stav, keď sa dovolacia inštancia dostane do faktickej pozície neúčinného prostriedku nápravy, ktorý by dostal punc fakultatívnosti a obsolencie. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že dovolanie nepodala, pretože sa domnievala, že najvyšší súd by ho aj tak odmietol. Ústavný súd odkazuje na svoju vlastnú ustálenú judikatúru a nemôže sa stotožniť s domnienkou sťažovateľky o automatickom odmietnutí jej potenciálneho dovolania najvyšším súdom, pretože v okolnostiach posudzovanej veci ide o rozhodnutie, proti ktorému je dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, a sťažovateľka v samotnej ústavnej sťažnosti namieta tzv. vadu zmätočnosti konania (tvrdenie, že odvolací súd sa odmietol zaoberať jej odvolacou námietkou). Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavným súdom v situácii, keď nevyužil právny prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý mu zákon účinne poskytoval, t. j. nepodal dovolanie, hoci ho podať mohol a mal, by bolo porušením princípu subsidiarity, na ktorom je založené rozhodovanie o individuálnych ústavných sťažnostiach (I. ÚS 336/2018, II. ÚS 12/2021, IV. ÚS 522/2020). Keďže uvedená argumentácia neodôvodňuje ani prípadný postup podľa § 132 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd indikoval dôvod podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde a konštatuje potrebu odmietnutia ústavnej sťažnosti z dôvodu jej neprípustnosti.

6. Ústavný súd poznamenáva, že je pochopiteľné, že ak by bola možná neformálna dohoda na vstupe do garáže cez pozemok sťažovateľky, súdne konanie v tejto súvislosti vôbec nemuselo prebiehať. V tejto súvislosti však ústavný súd uvádza, že skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia.

7. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2021

Robert Šorl
predseda senátu